

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiececane Sibiu, strada Măcelarilor 45

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45
Epistolele nefrancate se refuză — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr., rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Noul atac asupra școlilor noastre.

VIII.

Legea fundamentală a bisericii noastre, statutul organic, în dispozițiunile generale punct VIII. dă părților organice ale metropoliei îndreptățirea, că încât nu li-ar succede să acopere din mijlocele proprii cheltuielile recerute spre ajungerea scopurilor bisericesci, scolare și fundaționale, să pótă face colecte în și afară de metropolie, și încât nici în urma colectei nu vor ajunge acele mijloce pentru acoperirea tuturor trebuințelor, li s'a dat îndreptățirea să recurgă la stat pentru ajutoriu.

Sinodul archidiececan în concludsul seu, reprodus mai sus, a îndrumat că pentru acoperirea necesităților permanente, ce se ivesc la susținerea școlilor, se facă colecte în și afară de metropolie.

De bună sémă biserica numai la necesitate supremă a luat inițiativa de a se folosi de această îndreptățire, ce i-o dă legea sa fundamentală.

Au fost și sunt multe trebuințele, cu cari pas de pas ne întelnim în afacerile noastre bisericesci, scolare și fundaționale, și cu toate acestea pentru învingerea lor am făcut apel până acuma numai la propriile noastre puteri intelectuale și materiale.

Suntem în anul 25 al erei constituționale, susținem peste 1200 biserici cu un personal aprópe la 1000 preoți tot atâția cântăreși și alți slugitori mai inferiori ai bisericii; susținem peste 800 școle cu un personal didactic aprópe la 1000 persoane. Numai pentru trebuințele corpului didactic dela școlile noastre am cheltuit în fie-care an peste 200,000 fl.

Din anul 1875 începând an de an plătim la fondul de pensuine al statului peste 17,000.

Artututea articolului de lege XLIII din 1891 după fie-care elev, care umblă la școlă trebuie se solvim 15 cr. pe an. Computat în termin mediu sub

titlul acesta contribuim la fondul de pensuine al statului cu cel puțin 10 mii fl.

Din sêrăcia proverbială a noastră spesăm așa dară pentru instrucțiunea publică preste 1/4 de milion numai noi cei din archidiececa gr. or. română a Transilvaniei.

Și cu toate acestea până acuma nu am recurs la îndreptățirea cuprinsă în legea noastră fundamentală, ca se facem colecte pentru acoperirea necesităților permanente împreunate cu susținerea școlilor. Ne-am încordat puterile până la marginea estremului, am adus până la estrem jertfe intelectuale și materiale pe altariul instrucțiunii publice, și toate le-am făcut în conștiința sacrei noastre misiuni culturale.

Credeam, că jertfele noastre vor afla în cele din urmă justă aprețiere, credeam, că va veni vremea, când în aprețierea adevêrului ni se va dice: étă o biserica sêracă, care condusă de nobila sa misiune și-a încordat puterile până la estrem, spre a avé mângăerea, că deși mai sêrăcesce, dar totuși din propriile puteri emuléză cu statul în promovarea instrucțiunii publice fără a recurge la îndreptățirea de a întreprinde colecte, sau de a recurge la stat pentru ajutoriu. Etă o instituțiune culturală de prima ordine, care și-a câștigat titlul la recunoștința publică în stat!

Nu ni s'a dis însê asemenea cuvinte, din contră se pare, că jertfele noastre nu au fost privite cu ochi buni.

Acuma biserica a luat refugiu la această îndreptățire, și a îndrumat pe organul seu executiv, pre consistoriul archidiececan, se pună la cale colecta.

Și ce însemneză acésta vor întreba iubiții nostri cetitori? Însemneză ea óre, că biserica stórsă până la mēduvă nu voesce sê-și încordeza și mai mult puterile?

Nu! Dómne feresce! Biserica în punctul acesta consecuentă a mers și mai departe. Ea a autorisat pe consistoriu să impună comunelor bisericesci repartițiuni pent.u urcarea salariilor învățătoresci, l'a autorisat să pótă aplica

măsuri disciplinare estraordinare contra organelor eventual renitente, și în fine sumele bugetari destinate pentru trebuințele bisericesci să le pótă detrage dela destinațiunea lor, și folosescă la dotațiunea școlilor.

Ce însemneză așa dară mēsură nefolosită până acuma cu facerea de colecte în și afară de metropolie? Însemneză, că se ridică mare viscol, mare prăpastie asupra școlilor noastre, o furtună cu pericole permanente pentru a cărora întimpinare, paralisare și eventuală delăturare forțele noastre nu mai sunt suficiente.

Nu ca cersitori umiliți întindem mâna și cerem milă și ajutoriu dela cei ce pot avé milă față cu noi, nu ca ómeni, cari din comoditate sau din speculă luăm în mână toiagul, și apelăm la mila conreligionarilor, a conaționaliilor nostri, și în genere la acelora, cari sciu apreția durerile noastre, ci spre a întimpina pericolele, pe cari statul cu sistem ni le pune în spinare, ne folosim de o îndreptățire legală pentru a ne conserva institutiunile noastre culturale.

Modalitatea colectei ce se va face o va regula biserica, noi ne-am împlinit detorința, când am făcut indigitare la împregiurările estraordinare cari au silit biserica noastră se ia refugiu la o colectă în și afară de metropolia noastră.

Dechiarățiune.

În primul articol din Nr. 2. al diarului „Tribuna” din Sibiu intitulat: *Cestiunea română la Brașov* și subscris de G. B. Pop între alte estravaganțe se cuprind și următoarele:

Ministrul pune o singură întrebare: „Care se fie lupta cruntă, pentru care cuvântarea din cestiune voesce a óțeli pe tinerime și care sunt dușmanii la care privesce un pasagiu anumit din vorbire?”

Să vedem acum întrebările metropolitului:

„Cine a publicat cuvântarea în „Tribuna” cu ce scop? ce factoriau conlucrat?

de misterios ca fulgerul din norii cei negri de pe ceriul furtunos. În momentul acesta puteai ceti din fața ei evlavie și liniște sufletescă.

Deodată un fulger lumină pe un moment întréga curte și în lumina acésta zări Saftica, care se sculase dela rugăciuni, o umbră bărbătescă. Să vede, că umbra acésta îi era bine cunoscută, căci nu se spăria, ci rosti voióș un „Dómne mulțămescu-ți”, apoi alergă sprintenă, cum era, spre ușa zăvorită ca se lase să între un tinêr de o statură mijlocie și de o înfășurare de tot plăcută.

„Bine-ți este aci în casă”, dise flăcăul întindând mâna Săfticii, carea privi în mândra lui fața cu un foc nespus de mare. „Da Bucure, e bine, dar veți, binele acesta e tulburat în astă sară, tata nu este acasă, e dus la maslu, afară e vijelie gróznică și dēnsul pótă fi pe drum. O, mē tem tare se nu i sē întēnple ceva, căci apoi eu da, eu voi plānge amar, căci scii, că l iubesce ferbinte.

Aci încetă, căci o năpădi plānsul, éră Bucur care încă o mai ținea de mână, o trase cătră sine și apasă pe fruntea-i de lebedă o sărutare înfocată.

Creți d-ta, că scopul școlii e crescerea națională?” (!)

„Crede autorul că chemarea institutiunii noastre culturale astăzi nu este a propaga sciința, ci a da arme pentru luptele politice?”

Crede autorul, că astfel de preparări spre luptele politice se pot face în școlile noastre, fără a se pune în pericol existența lor?”

Éră mai jos:

Comisarul consistoriului — oportunistul personificat — vine la Brașov și, fără să discute importanța cestiunii, încercă să facă presiune, punând alternativa: Ministrul pretinde necondiționat sacrificiu, sau sacrificăți pe profesorul Pop sau școlă! Poftim alegeți! Nu discută cestiunea, are drept ori ba ministrul să pretindă acésta (nu are drept), nici dacă culpabilă e vorbirea lui Pop ori ba. Ér publicului mare îi spune: „Vedeți acum cine e elementul destructiv, vedeți ce scopuri urmăresce partidul național și organul acestuia! Noi și guvernul magiar (!) căutăm să salvăm institutiunile vóstre, ér el caută să le nimicescă!”

Față de aceste afirmațiuni neadevêrate și tendențioase făcute cu scop a mistifica și seduce publicul, mē afu îndemnat și datoriu în conștiința în calitatea mea de comisariu, esmis de Venerabilul consistoriu archidiececan în cauza profesorului G. Popp dela școlile reale române din Brașov, provocată prin cuvântarea ținută de el la festivitatea scolară în ziua Santei Sofii, patróna gimnasiului nostru român de acolo, — a face următoarele dechiarățiuni:

1. Nu este adevêrat, că dl ministru ar fi pus vre-o întrebare de cercetare asupra profesorului G. Popp; pentru că dl ministru a lăsat cercetarea forului bisericesc, adecă consistoriului archidiececan, ca singur competent după dreptul autonomiei, ce o are biserica noastră; prin urmare pe nedrept se atribue dlui ministru, că ar fi pus întrebarea cuprinsă în pasagiul citat mai sus.

2. Nu este adevêrat, că Escelețiua Sa, Domnul arhiepiscop și metropolit Miron Românul a pus între-

„Ei coconașule”, dise lelea Firă, care intra tocmai în momentul acesta din tindă, „nu e vremea de sărutat, nu veți cum curge plóia afară păriu, pare că varsă cu ciubêrul, nu vē este frică de fulgerul din ceriu, de Dumneșeu, de . . .

„Opresee bunic-o, opresce — dise Bucur, făcând o față serióasă — căci n'am sē vērșit nici un păcat, dragostea dintre mine și Saftica nici chiar înaintea ómenilor nu mai este taină, decum înaintea atotșciutiurului Dumneșeu”.

Săftica însē se desfăcu rușinată din brațele lui și stând la o parte plecă ochii la pământ, ca și când i-ar fi părut parte réu, parte însē bine, că nu s'a apêrat în potriua buzelor rêvnitóre ale lui Bucur?

„Rușine destul” — dise bunica — rușine cu carul, că părintele 'și lasă pe drăguța asta de față pe gurile muerilor din sat. Hci mult i-am mai dis se nu o lase cu Ana și cu Stana la joc, căci va da cineva cu ochii de ea și va ajunge și ea un lucru de vorbit pentru cele guralive, dar nu mi-a primit sfatul, și ce sē veți, astăzi mi murdărită odorul meu de Săftică cu fel de fel de vorbe rele, la cari numai tu porți vina!

FOIȚA.

Pecat de mamă.

— Novelă. —
de

Harie Chendi.

Era în toiul verii. Părintele Stefan din Găldeni sē dusesse la un „Maslu mare” în satul vecin și acasă era numai Săftica, ficia lui de suflet și bunica Fira. Amēndouē așteptau în pridvor ca mare neastēmpêr pe părintele, căci începuse a se înopța și decătră sfințitul sórelui sē ridicară nesce nori în forme de munți și bălauri. Un tunet alunga pe altul și fulgera, ca și când ar arde vėzduchul. Sunetele clopotelor, cari se trageau, ca totdeuna în vreme de furtună într'o dungă, abia pētrundeau prin larma cea mare până la urechile înfricoșatelor temei. Vacile alergau mugind din ciurdă acasă, mánzii, viței și purceii erau sloboși prin curți; vântul lua cu grāmada din paie ce acoperiau șurile și le arunca preste legumile din grădini, ér omenii cei cu credință veche alergau înaintea porților și împlântau muchile de sēcuri în pământ.

— „Vin'o Săftică” — dise bătrâna Firă „vino din pridvor, căci inzadar vom mai astepta pe părintele. El sē va fi adăpostit de bună samă la finul Vasilică din dél”. — La lumină ori și cine ar fi băgat de samă cum a înroșit Săftica la pomenirea finului Vasilica.

„O, dacă ar fi acolo, n'aș avea nici o témă, respunse ea „numai de n'ar fi pe drum sē-i se întēnple vre-o nenorocire, dar se mergem în casă bunico, căci începe a picura și apoi în vremuri ca aceste e bine a se ruga lui Dumneșeu, care singur ne pótă aduce pe tata în pace acasă”.

Câte-și două intrară în casă, o lumină de sēu fu aprinsă și precând inghenunchia Saftica înaintea chipului Preacuratei Fecióre Maria, umbla bunica dintr'un colț al casei într'altul, țiuend în mână o ólă, în carea se afla jar, presărat cu tāmăie.

În casă era liniște; numai buzele Safticeii, celei evlavioase produceau un fel de sgomot — dar tainic de tot. Ea-și întorse ochii cătră Preacurata și în starea ei era chipul unei călugărițe. Pêrul ei cel negru, mai negru ca nóptea de afară, era lăsat în două plete lungi pe spinare, de sub sprâncenele ei cărbunii sclipeau doi ochișori așa

bări în această cercetare, ci eu am îndeplinit cercetarea între marginile circumscrise în mandatul primit dela Venerabilul consistoriu arhidiececan.

3. Intrebările de cercetare cuprinse în pasagiul de mai sus al „Tribunei“ nu sunt genuine, căci unele sunt neexact reproduse, era altele precum: „Crezi Dta ca scopul cǎle e creșterea națională? — nu a existat.

4. În ce privește pasagiul din urmă reproduș mai sus scris de autor, cu scop doră a me prezenta pre mine ca comisariu esmisi, de un om de rea credință și lipsit de tactul cuvenit, dechiar hotărît, că cele cuprinse în acel pasagiu nu sunt adevărate nici după cuvinte, nici după înțeles, pentru că în actul cercetării cătră nimenea nu am dis mai mult privitoriu la pericolul, de care ar fi amenințat gimnasiul nostru român din Brașov, decât era dis în însași hârtia Venerabilului consistoriu. Tot așa de puțin și de fel nu am dis „cătră publicul cel mare“ din cuvintele atribuite mie; dară fiind că în articolul citat al „Tribunei“ acele cuvinte sunt puse între semnele citațiunii cu scop a li se da aparența adevărului, provoc pre autorul articolului pe omenia sa să mi numescă cu numele pre unul, dic unul, cătră care ași fi dis eu acele cuvinte, — ceea ce dacă precum afirmă le-am dis cătră publicul cel mare, nu-i va fi lucru greu.

Pentru-ca cele susținute de mine aci se congrue pe deplin cu adevărul silit sunt însă a mai adaoge, că în timpul petrecerii mele în Brașov cu ocaziunea cercetării mi s'a spus și mie din partea „publicului celui mare“, că unii frunțași români din Brașov, îngrijii de binele școlilor s'au adresat redacțiunii „Tribunei“, ca să nu publice cuvântarea profesorului G. Popp, de care se scia, că a ajuns în mâinile redacțiunii, iar acesta le-a răspuns în mod bombastic, că „față de interesele cele mari naționale un institut de învățământ ca gimnasiul din Brașov nu trage în cum-pănă“.

Față de atari păreri efemere e drept, că nu m'am putut stăpâni a nu reflecta, că consistoriul e cu totul de păreri contrare și dacă omenii „Tribunei“ sunt gata a jertfi uncul gimnasiu român de caracter confesional greco-oriental, care s'a bucurat până acum de un nume atât de bun se ar afla omeni mai chiamați, ca dnii dela „Tribuna“, cari cuprinzând alt-cum interesele naționale vor sci să apere acel gimnasiu de ori ce pericol, ce l'ar amenința.

Sibiu, în 8/20 Ianuarie, 1893.

Dr. Ilarion Pușcariu,
arhiepiscopul.

Revista politică.

În dieta unguerescă continuându se desbaterile speciale asupra bugetului s'a vorbit și despre legea electorală.

Cei dintăiu, care a atins această însemnată cestiune, a fost deputatul Holo Lajos. El dișe, că află de lipsă să se facă cât mai curând o nouă împărțire mai dréptă și mai corectă a cercurilor electorale, ér mai pre sus de tóte estinderea dreptului de alegere.

Aug. Pulszky crede, că legea electorală din 1874 și a trăit traiul. Desvoltarea administrativă și economică a țerei face absolut necesar o noué împărțire a cercurilor electorale. Ce privește dreptul de alegere, el recunoșce, că regularea aceluia ar deschide loc multor abuzuri. Rêul acesta însă totuși trebuie lecuit și pentru acesta e nevoie de o seriă întregă de proiecte.

Ioan Hoch dișe, că reforma legii electorale o află de neîncunjurat de lipsă; consimte cu ministrul de interne, ca la împărțirea cercurilor electorale, în ținuturile locuite de naționalități să se purcédă nu numai din punct de vedere al dreptului și al rașei, ci și din punct de vedere politic. Doresc modificarea censului electoral și estinderea dreptului de alegere.

Ministrul de interne Hieronymi, vorbind despre legea electorală dela 1874, adecă despre revisuirea acestei legi și despre o nouă împărțire a cercurilor electorale, dișe: Convingerea mea personală este, că censul electoral stabilit în 1874 nu se póte nici susține cu drept, nici nu e corect. E de lipsă dară, ca censul electoral să fie stabilit pentru întregă țera pe aceeași basă și pe principii uniforme. Spre această însă legea din 1874 nu coresponde. Mai departe la stabilirea censului electoral nu póte fi normativ decât aceea, ca cetățenii, cari într'o formă contribuie la sarcinile statului și aduc asemenea jertfe pentru susținerea statului, să aibă drept de alegere egal. Basa censului electoral cuprinsă în legea dela 1874 o forméază deosebite criterii. Așa d. e. în Torontal 16 jugăre catastrale forméază a patra parte dintr'o sesiune, în Ugocea însă 6 jugăre de o periferie de 1200 m. forméază a patra parte dintr'o sesiune, cu tóte acestea și acolo și aici legea dreptului electoral este a patra parte a unei sesiuni. Anomaliile acestea de altfel sunt cunoscute tuturor pentru ca ele să aibă nevoie de o grabnică delăturare. Care să fie măsura stabilirii noului cens, ministrul n'are curagiul de a se pronunța așa numai pe ușor, fiind că acesta nu recere nu-

mai o fundamentală eumpănire principiară, ci și cunoșcerea temeinică a raporturilor țării. Nu există ađi vre-o statistică despre alegători, care ar puté să se servescă de îndreptar. Cu face-rea acesteia însă e însărcinat biroul statistic și datele câștigate astfel vor forma basa deslegării acestei delicate cestiuni

O altă întrebare este împărțirea cercurilor electorale, care este de lipsă tocmai așa, ca și egalizarea censului. Fără de această împărțire, revisuirea legii electorale ar fi o muncă de jumătate. Dar trebuie să reflectez, dișe dl Hieronymi, la o împrejurare fôrte însemnată, la punctul de vedere de naționalitate. După Hock János la stabilirea atât a censului electoral, cât și la împărțirea cercurilor electorale, n'ar trebui să ne conducă numai dreptul și dreptatea, ci și intențiuni politice. Declar pe față, că nu împărtășesc această părere. Ideile noastre conducătoare în această cestiune, nu pot să fie numai dreptul și dreptatea, și altor considerațiuni nu este iertat să dăm loc. Eu nu me tem, că prin acesta ar pierde ceva ideea națională magiară și caracterul megiar al statului. Ba din potrivă, am convingerea că în virtutea mării desvoltări, ce au luat o acele ținuturi ale țării, în cari locuiesc magiarii, la cas dacă se va egalisa censul, atunci numărul alegătorilor magiari va crește în proporția așa de mare față cu cel de ađi, încât mica creștere ce va reveni naționalităților în urma schimbării censului, đeu, abia se póte lua în seamă. Așadar la revisuirea legii electorale, noi nu putem fi conduși decât de drept și dreptate.

Helfi Ignacz urgită în vorbirea sa revisuirea legii electorale, dișe între altele, că unguerii n'au să se témă de intrarea naționalităților în dietă, căci mai bine să între 20 până la 30 deputați de ai naționalităților, decât să se provóce mereu la aceea, că magiarii eschid pe naționalități dela esecutarea drepturilor politice.

Căsătoria * principelui moștenitor al tronului român e salutată cu mare însuflețire atât de presa României, cât și de cea străină. „Timpul“ scrie între altele următoarele:

Pe treptele tronului nostru de ađi înainte se aședă o principesă. În vinele căreia curge sângele dinastiilor celor două împărății, care au cele mai mari și mai permanente interese în partea de răsărit a lumii, coincidentă a istoriei plină de învățăminte și de nădejde pentru generațiunile viitoare.

Casa României fundată de un Hohenzollern, de un vlăstar al acelei voioșe și cuminte familie, care a întemeiat în centrul Europei cea mai mare putere militară în mijlocul celei mai învățate populațiuni, capătă prin această înrudire o noué și vecinică splendóre.

Ce departe suntem de vremurile d'acum d'abia 28 de ani, și cine ar fi putut atunci să gâcésca điuva de ađi.

Nu este dar nici o mirare ca de astădată bucuria nației românesce să fie deplină și ca la vesteră cea bună, care vine din Pădurea Négră, să fi amuțit ori-ce meschin interes de partid și din tóată țera să nu éșă decât un singur glas: viață lungă și fericire belșug tinerii părechi copiilor nostri prea iubiți

Ideia monarhică, ideia ridicării în mijlocul valurilor în veci schimbătoare ale ori-cărei existențe libere și moderne a unui punct fics, a unei stânci, care de-apurarea să asigure unitatea și continuitatea vieții naționale și cu această continuitate și îndrumarea națiunei cătră al ei ideal, ideia monarhică prin această căsătorie se înfige pentru vecie în inimile românilor, cum pentru vecie în fptu s'a blasonul Casei de Hohenzollern în pajura țerei.

„Die Presse“ din Viena a publicat la loc de frunte între altele aprețierile de mai jos:

„Imbucurătoriu eveniment familiar din casa domnitóre română deștépă atențiunea și simpatia departe peste granițele vecinului regat prietin. (Cășătoria moștenitorului tronului român forméază o legătură a curții din București cu familia regală a Mării Britanii, atât de respectată în tóată lumea și care deja de mult e în legături de rudenie cu cele mai de frunte familii monarhice. În acesta nu zace numai o onóre pentru regele Carol și moștenitoriu seu de bună speranță, ci și ridicarea dinastiei române în culmea familiilor monarhice ale Europei, o distincțiune așa dar, care trebuie să umple de bucurie nu numai pe România, ci și pe prietini ei sinceri“.

După ce amintese despre meritele regelui Carol pentru crearea României moderne, gazeta vieneză urméază:

„Mândria pe care o simt românii acum este pe atât de justificată pe cât și de sinceră... Atitudinea camerelor românesce și a presei românesce de acolo dovedesc în adevér, că veleitățile antidinastice între Prut și Dunăre au amuțit cu totul, că credința și lealitatea dinastică sunt virtuți cetățenesci, care au prins deja rădăcini puternice în România...“

„Și în adevér, e sciut, că cu cât mai sigură și mai respectată va fi situația dinastiei române, — în urma legăturii încheiate, — cu atât mai sigură și mai puternică va fi și poziția României în situația ei, astădi încă nu cu totul neamenințată, la sud ostul Europei.

„România a devenit o țară europeană cu o misiune culturală pentru Orient; ea e un element de muncă liniștită, conservatóre, și mereu progresivă, o garanție și un model de desvoltare liniștită și binecuvântată. De sigur, că această frumoșă și mult promițóre poziție nu e încă lipsită de greutate și primejdii. România e în drumul evenimentelor care se vor întâmpla odată între Moscva și Constantinopol, și misiunea ei este să păstreze o poziție hotărîtóre în partea ei, să fie adecă pregătită culturalicesce politicesce și militaricesce pentru tóte casurile.

„La tóte aceste lucrări s'au gândit desigur în điuva căsătoriei nu numai regele Carol, moștenitoriu seu și mireșă acestuia, ci și toți cetățenii și prieteni sinceri ai României.“

Edarea unei foi pedagogice*).

Chemarea învățatórească fără îndoelă e una din cele mai frumoșe dar totodată una din cele mai grele și împreunată cu mare responsabilitate. Și dacă e ca cineva să o împlinésca cu scumpătate, face trebuință, ca acela, care i-se dedică ei, să aibă numai receruta pregătire teoretică și practică ci chiar în oficiu fiind, necurmat să se ocupe cu studiul lucrurilor, ce priveșc educațiunea școlilor.

Pentru cei mai mulți dintre învățătorii nostri credința acesta din urmă e lucru anevoios, dacă nu chiar cu neputință, pentru-că bogata literatură pedagogică străină din cauza limbei în care e scrisă, nu le e ușor accesibilă, ér literatura noastră pedagogică, tineră fiind încă, nu ne da în tóte cestiunile înviațiunile dorite și trebuincioșe și chiar dacă ni le ar da, nu fi-care dispune de mijlocele materiale pentru a-și procura tóte ajutórele trebuincioșe literare.

Cu scop de a înlesni totuși și învățătorilor nostri cultivarea ulterioară în chemarea lor, în diferite rânduri persóne private și corporațiuni au întreprins scóterea în tipariu a vre-unui organ pedagogic, sau a vre-unei foi

*). Elaboratul de față a fost trimis tuturor reuniunilor învățatóresce din Ardel spre aprețierc. Rémâne ca și publicul cetitor al „Telegrafului Român“ să'l cunoșcă în tot cuprinsul său, fiind cestiunea de un interes general pentru noi români.

„la las măicuțo, mai cruță-me cu dojana D-tae, căci scii, căci mie nu-mi e rușine și nici Săfticii, de vorbele ce le făruresce gura satului despre noi“.

„Da, response Fira, care veni într'un foc tot mai mare — sciu, că nu 'ți e rușine căci altcum nu ai fi venit aci nôptea, ca apoi mâne să vortéscă satul întreg despre noi, dar îndrășneț cum esti — sciind că părintele nu-i acasă, te ai folosit de privilegiul cel bun, ca să mi o amăgesci érăși cu vorbe, ca să ofteze điuva și nôptea și în visurile ei să strige mereu „Bucure — Bucure“.

La auđul vorbelor acestora Bucur privi cu un nesăț în fața înroșită a Săfticeii — acum auđi din gură străină, că ea l iubesc foc...“

„Ascultă, leliță Firă, da spornică mai ești de gură: Da, am sciut că e dus părintele de acasă, căci densus l'm'a trimis aici. E la noi acasă și nu a voit să vină prin furtuna acesta“.

„Parcă sciut bunica, că e la voi — dișe Săftica voioșă — din început mi-a spus să nu mă supér, căci se va fi adăpostind la tatăl têu la finul Vasilică. Dar auđi bunică, — se întórse cu lacrimi în ochi cătră bētrâna cea grozavă — dacă-mi mai vată-mi

pe Bucur cu astfel de cuvinte, mie să nu-mi mai diși: fata mea cea dragă!

„O lasă-mé Săftică, fi fără témă“, rosti bētrâna cu o altă voce ca mai nainte. În ea se potolise focul când vedu ochii Săfticeii scâldați în lacrimi de măchiro — și eși din casă.

„Vino să ședem Săftică, ca apoi să-ți spun lucrul de căpetenie pentru care am venit în sêra asta aci. După ce o sărută încă odată cu focul acela care sărută omul în primul său amor, se aședară amândoi pe scaune din giurul mesei, pe care ardea o lumină de sêu.

„Da spune mi Bucure, te a adus astădi și altă împregiurare în cõe, nu ai venit numai ca să mai vorbim de dragoste, să-mi mai șoptesci cuvinte de acele dulci. Ah, spunemi ce te apasă?“

„Săftico să-ți mai spun? Au tu nu sci ceea ce scie satul întreg... oh Dómne, pentru ce nu 'ți-am spus o, ca să fi pregătită! Dar étă ce voiam să te întreb, étă lucrul de căpetenie, pentru cari am venit: Spune-mi dragă din inimă curată iubesci-mé?“

(Va urma.)

pentru interesele bisericesci și școlare durere însă, că toate din lipsa de sprigin material și intelectual, după o existență ceva mai îndelungată sau mai scurtă au trebuit să înceteze, sau să vegezeze numai, în evidentă pagubă a învățământului în special și a școlii preste tot.

Pentru a delătura acesta însăsemnată scădere, care aruncă ore-care umbră și asupra învățătorimei noastre s'au făcut nouă încercări pentru o mai norocoasă rezolvire a cesiunii înființării unei foi pedagogice.

În urma unei însărcinări primite dela venerabilul sinod arhidiececan din anul 1885 o comisiune compusă din profesorii seminariali: Ioan Popescu, Dr. Ioan Crișian și Dr. D. P. Barcian a prezentat încă sinodului din 1886 un proiect pentru înființarea și susținerea unei foi pedagogice.

Durere însă, că din motive, care nu priveau de a dreptul cauza și în urma constelațiilor de atunci, proiectul n'a fost luat în considerare.

În anul 1890, în adunarea generală a „Reuniunii învățătorilor din tractul Sibiului“, membrul Dr. P. Șpan a sulevat și nouă necesitatea unei foi pedagogice și aceeași reuniune în adunarea sa din Novembre 1891 au și îndreptat către Venerabilul Consistoriu rugarea pentru sprigiunile necesare în edarea de către această reuniune în conlucrare cu celelalte reuniuni surori, a unei foi pedagogice și Venerat același prin hârtia sa de dto. 13 Februarie 1892 Nr. 693 școlariu, a îndrumat reuniunea noastră, ca mai întâi să se pună în înțelegere cu celelalte reuniuni și prelucrând materialul trebuincios să-l prezinte consistoriului în formă concretă. Tot în anul 1891 repeți deputatul Z. Murășan în sinodul arhidiececan propunerea pentru înființarea unei foi pedagogice, ér Veneratul consistoriu prin hârtia de dto 7 Maiu a. c. Nr. 3364 școlariu, a trimis această propunere reuniunilor învățătorești pentru a fi supusă deliberării în adunările generale din anul present.

În conformitate dar și cu îndrumările primite dela autoritatea superioară bisericească și școlară, subsemnatul comitet al reuniunii învățătorilor ort. or., din cercul Sibiului își ia voea se adresa tuturor reuniunilor surori din arhidieceasă, cu rugarea, ca deliberând asupra cesiunii în adunările lor generale să binevoiască a comunica reuniunii noastre, respective comitetului ei, păreri sale, ca apoi combinând toate să putem face veneratului Consistoriu propunerea pofită în formă mai concretă. (Va urma.)

Noutăți.

Serviciu divin. În ziua Botezului Domnului s'a săvârșit oficiul divin în biserică noastră din Sibiu-cetate prin Preacuvioșia Sa, Dl. Dr. Ilarion Pușcariu arhidemodrit-vicariu arhiepiscopesc, asistat de P. O. D. D. Ioan Papiu protopresbiter, Zaharia Boiu protopresb. ases. consist; Nicolau Cristea protopresb. ases. cons; Ioan Ghibu protop. prof. sem. și Dr. Remus Roșca protodiacon, secret. cons. Răspunsurile liturgice le-a executat corul seminarial cu mare precizie, ér „Imnosul“ a fost cântat dulce și frumos de membrii reuniunii române de cântări sub conducerea dlui G. Dima.

* * *
„Romänische Revue“. În urma scirei date de foile din Budapesta, că regimul ungar a detras acestei reviste debitul postal, direcțiunea ei s'a vădit necesită a-și transpune domiciliul pe teritoriul Ungariei și va continua cu editarea revistei în Sibiu.

Fascicul I, pre Ianuarie 1893 (anul IX) va apăre încă în decursul acestei luni.

Prețul abonamentului (10 fl. 20 franci pe an) se trimite deocamdată la adresa de până acum: Viena VIII. Feldgasse 15 sau la librăria W. Krafft în Sibiu (Nagyszeben).

* * *
Rudeniile familiei regale române. Diariu din Paris „Le Soleil“ ne dă următoarele date cu privire la relațiunea de înrudire a principesei Maria d'Edimburg și a prințului moș-

tenitor Ferdinand, cu familiile suverane din Europa.

Mirésa, principesa Maria a Englierei în vîrstă de opt spre-zece ani, e, prin tatăl sau, ducele de Edimburg, nepoata reginei Victoria; prin muma sa, ducesa de Edimburg, născută mare ducesă a Rusiei, ea este nepoată de soră a țarului; prin mătușa sa, sora tatălui sau, împărătesa Frideric, ea este vară primară cu împăratul Germanici, cealaltă mătușă a principesei Maria, princesa de Waller, e o prinsesă din casa regală de Danemarca, în fine, o a treia a ei mătușă e regina Olga a Greciei.

Intru cât privește mirele, principele Ferdinand, el e nepotul regelui României și principele ereditar al coronei Române; tatăl sau, principele Leopold, este șeful ramurei celei mai vechi a familiei de Hohenzollern; muma sa, principesa Leopold, născută infantă Antoinetta de Braganza, e sora regelui Don Luis al Portugaliei, vară primară a principesei Amelia de Orleans, devenită regina Portugaliei, și rudă de aproape a casei imperiale a Braziliei; bunica sa Iosefina de Baden, e fiica principesei Stefania de Beuharnais; mătușă sa, sora tatălui sau, e contesa de Flandra; în fine, fratele sau mai mare, principele Wilhelm, s'a căsătorit cu o prinsesă din casa regală de Neapol.

* * *
La alegerea metropolitului din Blas. „Familia“ scrie: Afăm în momentul d'a pune toia sub presă, că Maj. Sa a numit comisariu civil la alegerea metropolitului din Blas, pe baronul Samuil Josika, fost comite suprem al comitatului Cluș. Prin cercuri competente s'a propus dl Iosif Hossu, dar guvernul a stărui să se numescă cineva dela administrația, ca la alegerea cea din urmă, a lui Vancea. Atunci a funcționat ca comisariu dl Alecsandru Bohățel, căpitanul suprem al districtului Năsăud. Acuma însă nu este dintre români nici un comite suprem, ba nici vice-comite; ér altul, dice-se, n'ar fi avut autoritatea cerută pentru actul alegerii.

* * *
Din Turda ni se scrie: Membrii virilisti români în comitetul reprezentativ al comitatului Turda-Arieș pe anul 1893 sunt următorii:

1. Nicodim Cotișel din Certeje 496 fl. 95 cr.
2. Nicolau Tamașiu, paroch gr. cat. Grindu 283 fl. 72 cr. duplicat.
3. Emiliu Cormoș, propr. Grebenișiu 273 fl. 11 cr.
4. Vasiliu Suci, paroch gr. cat. Capușiu 198 fl. 14 cr. duplicat.
5. Ioan Catona, proprietariu Datișiu 180 fl. 39 cr.
6. Teofil Pop, paroch gr. cat. Hădăran 179 fl. 10 cr. duplicat.
7. Benjamin Pop, protopop și proprietariu Sân-Mărtin 176 fl. 82 cr. duplicat.
8. Dr. Ioan Rațiu, avocat Turda 159 fl. 94 cr. simplu.
9. Ioan Vasincea, arëndator Bedeleu 152 fl. 45 cr.
10. Gregoriu Pop, propr. și not. cerc. Cianul mare 147 fl. 67 cr.
11. Alecsandru Mezei paroch gr. cat. Beiu 144 fl. 60 cr. duplicat.
12. Iuliu Vlăduț, proprietariu Turda 136 fl. 43 cr.
13. Gregoriu Bozac propr. Velcheriu 130 fl. 86 cr.

Intre suplenți:

1. Nistor Manciu, par. gr. cat. Ocoliușul Mare 129 fl. 21 cr. duplicat.
2. Simeon Pasca, not. cerc. Salciva de jos 129 fl. 01 cr.
3. Ioan Mesaroș, avocat Turda 124 fl. 52 cr. duplicat.

Suma membrilor ordinari, este 138, din cari 13 români.

Suma membrilor suplenți 12, din cari 3 români.

Alegerile municipale în comitatul Turda-Arieș s'au întemplat în 19 Decembre 1892, fiind a se alege 71 membrii în locul celora a căror mandat a expirat cu finea anului 1892. De o parte scurtul timp, ér de altă parte în deobște cunoscuta nepăsare și indolență a românilor, a adus cu sine, că din 71 membrii abia au reușit 8 români, se înțelege, că din grația ungarilor. Anume s'a ales în cercul electoral M. Ludoș; Nicolau Solomon protopop și Ioan Todor not. cerc. În cercul

electoral al Ierei de jos: Ioan Vlása protopretore în Cămpeni și Petru Suci, protopretore în Iara. În cercul electoral al Turului; Samuil Poruț, paroch gr. cat. în Ce-anul-Deșert.

În cercul electoral al Trăscaului: Simeon Pasca, not. cerc. în Salciva de jos și Ioan Isaiia Tordai adm. parochial gr. cat. în Ofenbaia.

Se observă, că Ioan Cigarean s'a ales și în cercul electoral al Mahaciului.

* * *
Învitare la „Balul român“, ce se va arangia la Arad în hotelul „Crucea albă“ la 18 Februarie 1893 st. n. în favorul școlărilor români, lipsiți de mijloce.

Inceputul la 9 ore séra.

Dr. Stefan C. Pop, Dr. George Popovici,
președinte, vice-președinte
Liviu Tamasdan, Iuliu Herbay,
secretarin, cassarin.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român“.

Brașov, în ziua de Boboteză, 1893.

„Ne șutor ultra irepitam“.

Proverbele strămoșilor noștri au ajuns în timpul din urmă atât de usitate și moderne, încât și eu me aflu îndemnat a folosi proverbul de sus ca a introduce, căci și eu vreau să nu rămân îndărăt cu modernitatea Libertatea legii industriale de astăzi dă drept fie-cărui om să devie ce vrea; poți să deschizi dughiana de bărbier fără ca să fi avut vr'odată briciul în mână, poți să te faci păpucariu fără să ai cunoștința de sulă sau ciocan, poți să negustorești fără ca să fi umbat măcar odată pe după dugiană, poți să scrii articlii politici și să faci politică fără măcar să ai vr'o idee despre istoria și evenimentele trecute, poți cita proverbe și sentințe din latinitate fără ca să fi aușit măcar de „galina mutorum“ etc., și încă le poți cita chiar la loc și cu efect, după cum te poți rade și frisa în dugiana deschisă de barbierul care n'are ideea de ras. Veți întreba cum să poți asta? Forte bine. Barberul își pune ômeni, cari au învățat meșteșugul, așa face și păpucariul, negustoriul și cealaltă.

Ți-s'ar părea cetind articlii din „Tribuna“ subscriși de dl Diamandi nole, Nr. 281. precum și articolul din 3/15 Ianuarie, (Nr. 2) subscris de dl B. G. Pop, unul dintre luptătorii mai aprigi pentru cauza națională, că în adevăr în Brașov ar ferbe și ar cocoti societatea ar fi o luptă pe vîclet și mörte între „reacionari“ și între „naționaliști“ ar fi un răboiu și pentruce? Pentru Ghiță Pop, tinêrul profesor. Ve mărturisesc însă că nimic din toate acestea. Societatea romänescă din Brașov e cu mult mai cu minte, cu mult mai calmă, decât se se sfarme din incidentul tinêrului profesor Ghiță Pop. Ea în chibșuiala sa, și-a făcut deja verdictul ei față cu purtarea nematură pripită și nevinovat învăpăiată a tinêrului profesor Ghiță Pop și anume îndată după isprăvirea vorbirei sale dela S. Sofia. Societatea brașovenă în totalitatea ei cu excepțiunea alor 6 inși, și șase inși, au osândit pe Ghiță Pop. Ea atunci s'a nisuit în tot chipul ca cel puțin cuvântarea aceea să nu se publice. Insuși dl Diamandi Manole a depeșat la redacțiunea „Tribunei“ ca să nu o publice*). Dela redacția „Tribunei“, căreia i-au fost bine venită publicarea aceea, să fi venit respuns, că nu se mai poate oprima, și că mai bine se piară gimnasiul decât să nu o publice.

După publicare societatea brașovenă accepta cu ingrigire și în neumerire urmările. Acelea au venit. Nu este deci vina nici a societății din Brașov, nici a consistoriului sau a metropolitului, că a urmat, nici chiar a „Telegrafului Român“ în Nr. 122 prin ar-

*) Și totuș acum dl D. Manole află de bine, că ea s'a publicat în „Tribuna“. Curios lucru! Red.

ticolul sau, pe care de altmintrelea nici eu nu-l aprob ca păgubitoriu intereselor noastre școlare, nu au putut cauza hotărîrea ceretării, pentru-că aceea hotărîre a ministrului era deja luată la aparițiunea articolului din „T. R.“. Prin urmare nu poate fi adevărată aserțiunea dlui B. G. Pop, că orgaul Metropolitului Miron, Nr. 122, a denunțat guvernului că gimnasiul român din Brașov a devenit cuib de agitațiune. Denunțarea a făcut-o „Tribuna“ când a publicat cuvântarea.

Eu nu voesc a urmări pe dl G. B. Pop în espunerile sale neesacte ale politice romänesci din trecut și nu voiesc a-l combate în vămășala aceea de idei, ci voiesc să contestez un fapt pe care îl accentueză atât D-sa cât și dl Diamandi, că adevărul din Brașov i-ar urma cu ochii închiși pe D-lor atât în politica romänescă, condusă de jurnalul „Tribuna“ cât și în condamnarea și suspiciunea metropolitului Miron și a consistoriului față cu cercetarea prof. Ghiță Pop, din contră societatea din Brașov nu consimte nici cu articolul domnului Diamandi Manole, nici cu al domnului G. B. Pop încât atinge dorința d-lor de a ne arăta publicului, că aderăm la principiile „Tribunei“ atât în politica militantă cât și personală.

Societatea brașovenă scie apreția ce e bun în jurnalul „Tribuna“, scie însă și se deosebescă ce e distrugătoriu și astfelii nu se lasă a fi răpita de impresiuni momentane. Societatea din Brașov e jalusă de existența gimnasiului român din Brașov, și astfelii va scii să apere acest iubit fêt al ei cu toate mijlocele legale, nu va suferi însă nici odată să între în sanctuarul lui politica militantă, va scii în fine să cerefe neghina care voiesc a se încuibă în acest sanctuar. Ije.

Diverse.

Despre Napoleon I. Acum de curând a murit în Engliera un italian, cu numele Gaminara, în etate de 99 de ani, care a servit în ôstea lui Napoleon I. și a luat parte și la expedițiunea din Rusia. El spuse unui preot englez următoarele despre Napoleon: „Adeseori am vădit forțe de aproape pe împăratul. Era mic de statură, negricios; ochii îi erau încântători. Soldații îl iubiau din cauză, că totdeuna era drept. Dacă careva escela în luptă, își lua de pe pieptul seu medaliele și-l decora. „Nu-mi mulțăm, obiciniua el a dice cătră cel decorat, sau dacă chiar vrei, fă mulțămă în scris“. Această o pretindea, ca să afle, că scie scrie respectivul? Și dacă acela scia carte, putea să ajungă la ori-ce rang înalt. De Napoleon se putea ușor apropia ori și cine; stătea de vorbă și cu un băiat. Când era mulțămit avea o privire, care te făcea să-ți dai viața pentru el; dar în mânie era grozav. Am vădit cum a luat din spatelul soldatului tărnița, a cotosit prin ea cu mâinile sale proprii și neafând toate în rënd, a chemat înaintea sa pe generalul și i-a strigat restit, de l'am aușit cu toții: „Te voiu lipsi de rang și vreau, ca această să o afle toți soldații“. A fost om mare, născut ca să domnescă asupra lunei întregi și pagubă, că a murit așa, precum a murit. A călcat, ce e drept, legea d-dească despărțindu-se de Iosefina, dar și acesta a făcut-o pentru poporul francez.

* * *
Fragm. de lit. pop. Auș greu.

„Auș babă, clopotul?
— O, ba aude-l focul.
D'auș babă, vióra?
— Pare că o aud d'abia.“

* * *
Posta redacțiunei.

Dlul Dr P. O. în Br. Va merge, dar impliniți promisiunea.
Dlul Brebenel în F. Să va publica, dar cu unele schimbări urmésă epistolă.
Dlul S. F. în L. În curând. Causa a fost lipsa de spaț.

Loterie.

Miercuri, în 18 Ianuarie, 1893.
Brünn: **65 63 35 74 67**

Die Seiden-Fabrik G. Henneberg (k. u. k. Hofl.), Zürich sendet direct an Private: schwarze, weisse und farbige Seidenstoffe von 45 kr. bis fl. 11.65 p. Meter — glatt, gestreift, karrirt, gemustert, Damaste, etc. (ca. 240 vers h. Qual. und 2000 versch. Farben, Dessins etc.) porto- und zollfrei. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. und Postkarten 5 kr. Porto nach der Schweiz. [6] 1

Nr. 518.

[2] 1-3

CONCURS.

Pe baza statutului organic §. 63, combinat cu 23, p. 5. și a regulamentului pentru procedura la alegerea de protopresbiter, votat de congresul național bisericesc al metropoliei ortodoxe române din Ungaria și Transilvania sub Nr. protoc. 136/1888 se scrie concurs, pentru îndeplinirea postului vacant de protopresbiter în tractul Hațegului, cu termenul de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Venitele protopresbiterale, cari stau: din pașalul de cancelariă din fondul „Rudolfin“ archidiececan și din tacele ce încurg pentru ședulele de cununiă, pentru visitațiuni canonice, procese divorțiale și din țercălat;
2. Venitele din parochia protopresbiterală.

Concursele, instruite conform prescrișelor concludului congresual Nr. 111, din anul 1888 sunt a se așterne la preaveneratul consistoriu archidiececan în Sibiu, dinpreună cu tabela de cualitațiune conform prescrișelor regulamentului congresual din 1888, pentru procedura alegerei de protopresbiter §. 12.

Din ședința comitetului protopresbiter al tractului Hațegului.

Hațeg. la 20 Novembre, 1892.

Avram Stanca, Nicolae Sanzian, președinte. notariu.

Nr. 7767/Plen.

Să aprôbă. Sibiu, din ședința plenară ținută la 7 Decembre, 1892.

Consistoriul archidiececan.

Nr. 530 1892.

[4] 1-3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroch în parochia de clasa a III-a Porumbacul superior-apusen, protopresbiteratul Avrigului, se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în fôia „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu acest post de paroch sunt satorite în ședința sinodului parochial din 20 Decembre 1892, și computeate tôte în bani dau pe an suma de 403 fl. 20 cr.

Doritorii de a ocupa acest post se-și substernă cererile concursuali instruite conform dispozițiunei Statutului organic și a Regulamentului pentru parochii din anul 1878 la oficiul protopresbiter al gr. orient. al Avrigului în Avrig (posta Avrig, Felek), până la termenul susindicat.

Avrig, 23 Decembre 1892.

Oficiul protopresbiter al gr. orient. al Avrigului în conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Ioan Cădea, protopop.

Nr. 334 1893.

[5] 1-3

CONCURS.

Se scrie concurs pentru ocuparea postului de forestier suprem comunal, pentru comunele Cîsnădiă, Cîsnădiora și Reșinari, cu sediul oficiului în Cîsnădiora.

Concurenții cualificați conform §. 36 din art. de lege XXXI ex 1879, — au se așternă ofertele lor până la 28 Februarium 1893, la subsemnatul.

Emolumentele legate de acest post sunt:

1. Salar fl. 900
2. Bani de cuartir 150
3. Paușal de voiaj 200
4. Paușal de cancelarie 15
- 5 40 metri pătrați lemne de încălțit.

Sibiu, în 16 Ianuariu, 1893.

Prim pretorele cercual Fabrițius.

„Victoria“

Institut de eredit și economii, Arad.

Să publică

[7] 1-1

CONCURS,

pentru ocuparea postului de cassariu la institutul nostru.

Salariul anual este fl. 1000 și tautiemele statutare.

Alesul va fi îndatorat să depună fl. 1000 cauție.

Confirmarea definitivă a alesului pôte urma numai după un an de servițiu.

Concurenții cu studii academice comerciali vor fi preferiți.

Termenul concursului se ficsază până la 28 l. c.

Alesul va intra în funcțiune la 1 Februarium a c. st. n.

Arad, 15 Ianuariu, 1893.

Direcțiunea institutului.

Nr. 1022.

[255] 2-3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de paroch din parochia de clasa a III-a Cetea, protopresbiteratul Albei Iulia, se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în țiarul „Telegraful Român“.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt satorite în ședințele comitetului parochial dela 26 August și 10 Decembre a c. și dau preste tot suma 533 fl. v. a. 10 cr. Concurenții și pot lua informațiuni despre acêsta parochie

Turnătoria

de clopote și de metal

a lui

Antonie Novotny

se recomandă cu garanță pe mai mulți ani pentru construirea de el pote noue cu sunet harmonic și clar precum și pentru varsarea clopotelor crepate (sărute) Montate cu culme (coronă) de fer țigurit, întocmit de a unda ușor în orice direcțiune, îndată ce clopotul pe o parte s'a ros, prin care se încungură crepatul.

Cu deosebire recomand

clopotele cu patent găurite și premiate

inventate de mine, care au un ton mai lung, mai puternic și mai adănc, ca cele de sis-temul vechiu; un astfelu de clopot în greutate de 300 kilogr. egalăză pe unul de 400 klgr.

Recomand mai departe scaune din fer bătut pentru clopote, sonde și frumôse, clopote pentru orologiu și tóce din metal, precum tôte celelalte articole de alamă și metal aparținătoare de acêsta categorie cu prețurile cele mai moderate. Se construesc clopote și pe lângă plătirea făcută în rate.

Clopote dela 300 klgr. în jos, precum și stropitoare de mână și locomobile se află totdeauna per magazin.

Pentru comande binevoitoare, care se efectuază solid și cu punctualitate, se recomandă [182] 6-12

Antonie Novotny, Timișora, Fabric.

la oficiul protopresbiter al și la cel parochial.

Reflectanții sunt poțiti ași asterne petițiunile conform legilor din vîgore la subsemnatul oficiu protopresbiter al până la termenul sus indicat.

Alba-Iulia, 14 Decembre, 1892. Oficiul protopresbiter al gr. or. al tractului Albei Iulie, în conțelegere cu comitetul parochial concernent.

Nicolau Ivan, adm. protop.

Sz. 7132/892 urb.

[252] 2-3

Hirdetmény.

A valdorfi általános határtagositási ügyben az előmunkálatok megkezdése ugyan t mérnök választás; képviselő rendezés és a költség előirányzat elkészítése végett a határnapot 1893 évi február hó 8-ik napjának d. e. 9 órára tűzöm ki Valdorf község iroda helyiségbe, a mely tárgyalásra az összes érdekelteket hirdetményileg azon figyelmeztetéssel hívom meg, hogy egyik vagy másik érdekeltek meg nem jelenése a tárgyalás megtartását nem fogja akadályozni

Erzsébetvárosban, 1892 deczember 13-án.

A kir. törvényszék kiküldött biroja.

Báró Apór Zoltán, kir. törv. bír.

Szám 6866/892.

[249] 3-3

Hirdetmény.

A pánádi általános határ tagositási ügyben az elő munkálatok megkezdése. u. m. a képviselő rendezése, a mérnök választás és a költség előirányzat elkészítése, végett a határnapot az 1893 évi január 30-ik ának d. e. 9 órájára tűzöm ki Pánad község iroda helyiségbe, a mely tárgyalásra az összes érdekelteket hirdetményileg azon figyelmeztetéssel hívom meg, hogy egyik vagy másik érdekeltek meg nem jelenése a tárgyalás megtartását akadályozni nem fogja

A kir. törvényszéktől.

Erzsébetváros, 1892 deczember 13-án

Báró Apór Zoltán, eljáró bír.

UZ. 15-1893

[1] 2-3

Edict de licitațiune.

În 24/12 Februarium, 1893 se va ține la oficiul central al Universității săsesci în Sibiu piața mare Nr. 15 dela 9 până la 12 a. m., și la cas de lipsă și dela 3 până 6 ore după amăzi, o licitațiune publică pentru esarendarea de pășunit a următorilor munți pe 3 ani—1893—inclusiv 1895 — eventual numai pe anul 1893 și anume

Nr. curent	Situatiunea muntelui	Numirea	Arealul catastral				Prețul de esclamar		Însemnare
			întreg		de pășunit		fl.	cr.	
			Jugere	stânjini pătrați	jugere	stânjini pătrați			
1	Cornu pleschi . . .	1200	1030	360	—	130	51		
2	Vestem	Negovan mare . . .	4416	—	1327	—	487	74	
3		Negovan mic . . .					459	25	
4		Conța mare . . .					2673	850	2245
5	Conța mică . . .	380	25						
6	Orlat	Stricatu	2279	200	175	—	500	—	
7		Oltégu	1016	700	254	1200	600	—	
8		Furnica	1025	400	132	900	250	—	
9		Balu	929	1300	743	1400	570	—	
10		Seracinu mare . . .	1256	1100	187	1400	401	—	
11		Seracinu de mijloc .	1416	900	405	500	700	—	
12		Seracinu de lătura .	1142	1500	361	300	330	—	
13		Balintu mare . . .	1101	900	400	400	250	—	
14		Balintu mic	650	1000	394	1500	200	—	
15		Cotrona	651	—	274	1000	100	—	
16	Sinna	Grôpa de sus . . .	802	1200	772	1200	100	—	
17		Grôpa de jos . . .	355	—	175	1300	200	—	
18		Stéza de sus . . .	770	1400	45	800	151	—	
19		Stéza de jos . . .	979	500	256	700	100	—	
20		Haneșu de sus . . .	1446	700	240	800	300	—	
21		Haneșu de jos . . .	1190	100	324	1400	250	—	
22		Goaza de sus . . .	1828	200	593	1300	500	—	
23		Goaza de jos . . .	1919	1400	329	200	300	—	

fie cine care voescă a lua arêndă trebuie se depună la mâna comisiunei de licitare înainte de licitațiune 10% din prețul de esclamar ca vadiu în bani gata, care după licitațiune se va restituî aceluia ce nu a obținut arênda, é celor ce au obținut li-se va socoti în prețul arêndeii, dacă au depus cautiune de arêndă conform contractului;

Condițiunile mai de aprôpe ale arêndeii se pot vedé și înainte de ziua licitațiunei la oficiul central al Universității săsesci în orele de cancelariă.

Sibiu, 7 Ianuariu, 1893.

Dela oficiul central al Universității săsesci.